

Arrest

nr. 167 193 van 4 mei 2016
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN, in opvolging van advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, komt op 8 februari 2011 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 11 februari 2011 asiel aan. Op 12 juli 2012 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 92 850 van 3 december 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 13 december 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 17 mei 2013 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 9 augustus 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 117 143 van 17 januari 2014 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.4. Op 21 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. Op 3 oktober 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 12 augustus 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 25 september 2014 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 130 730 van 1 oktober 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing.

1.7. Op 25 september 2014 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

□ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

■ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Een inreisverbod van drie jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 20/12/2012 en 28/08/2013 met op 29/01/2014 toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 08/02/2014. Betrokkene diende dus uiterlijk op 08/02/2014 het grondgebied te verlaten. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.

Betrokkene verklaart een tante te hebben in België (B. B. (...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

“(…)”

1.8. Op 4 november 2014 is de verzoeker onder escorte vertrokken naar Kinshasa.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM),

van artikel 3 *inuncto* de artikelen 74/11 en 74/12 *inuncto* artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 8 EVRM stelt:
(...)

Verzoeker weet en beseft dat the convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in België. België has the power to expel verzoeker. However, de beslissing in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and in particular proportionate to the legitimate aim pursued.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een stijformule gebruikt als motivering. Verwerende partij motiveert enkel: Betrokkene verklaart een tante te hebben in België. Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privé-leven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekend geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Verzoeker stelt vast dat artikel 74/11 par. 1 Vw wel degelijk stelt: De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Dit houdt een bijzondere motiveringsplicht in. Het enkel stellen dat verzoeker een tante heeft, dat zijn verwijdering tijdelijk is en dat het aldus niet disproportioneel is, is geen voldoende motivering die de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan doorstaan. De dienst vreemdelingenzaken heeft niet verder onderzocht welke de relatie is die verzoeker heeft met zijn tante. De tante van verzoeker is getroffen door een aandoening (stuk 3). De tante van verzoeker heeft verzoeker nodig ten einde haar de nodige zorgen toe te dienen. In de parlementaire voorbereidingen om de vreemdelingenwet aan te passen aan richtlijn 2008/115/EG staat: De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat, dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23). De motivering in de beslissing inreisverbod kan moeilijk gezien worden als een individueel onderzoek. De tante en de aandoening die de tante heeft zijn immers omstandigheden eigen aan de zaak.

Bovendien blijkt uit de motivering dat verzoeker een opheffing kan verzoeken. Doch de dienst vreemdelingenzaken zaken heeft immers geen garantie dat het inreisverbod effectief zal worden opgeheven. Indien de beslissing stelt: een tijdelijke verwijdering van het grondgebied dient verwerende partij dan ook de garantie te geven dat het inreisverbod inderdaad zal worden opgeheven. Het is pas als verzoeker de garantie krijgt van verwerende partij dat verwerende partij kan motiveren dat de verwijdering niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privé-leven.

Op dit vlak loopt de motivering mankt. Nergens worden de belangen van verzoeker afgewogen tegen de belangen van de Belgische samenleving. Een proportionaliteitstest houdt immers in dat de belangen van verzoeker dient afgewogen te worden tegen de belangen van de Belgische samenleving. Verwerende partij doet dit niet door enkel en alleen te stellen niet in disproportionaliteit. Verzoeker kan met de motivering niks doen gezien hij geen garantie heeft dat verwerende partij effectief toepassing zal maken van artikel 74/12 par. 2 Vw. Bovendien bepaalt artikel 74/12 geen termijn binnen dewelke verwerende partij een beslissing dient te maken. Verwerende partij kan het dossier gemakkelijk 3 jaar laten liggen om dan te beslissen dat de vraag tot opheffing van het inreisverbod zonder voorwerp is gezien de termijn voorbij is. De redelijke termijn binnen vreemdelingenzaken is een relatief begrip.

Derhalve is de motivering van de dienst vreemdelingenzaken niet dienstig. Verzoeker kan met deze motivering niks aanvangen. Verwerende partij heeft nagelaten expliciet te stellen waarop de verwijdering niet in disproportionaliteit staat.

Een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1992 wordt aldus aangetoond in samenhang met artikel 8 EVRM en artikel 74/11 eerste lid en artikel 74/12 par. 2 Vw.

Het middel is derhalve gegrond.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“(…)”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“(…)”

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid.

De verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Wat betreft de kritieken die verzoekende partij uit op de schending van het privé- en gezinsleven, alsook wat betreft de schending van artikel 7bis van de Belgische Grondwet, kan er verwezen worden naar het arrest van de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid van 130.730 van 01.10.2014:

“De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996 Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12. M.E. v. Zweden. par. 100). Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

3.3.2.4. Artikel 7bis van de Grondwet is een inspanningsverbintenis die werd aangegaan met het oog op duurzame ontwikkeling. Dit artikel bevat enkel beleidsdoelstellingen waaruit geen subjectief recht kan worden geput dat in het onderhavige beroep kan worden aangewend. (RvS nr. 216.933 van 19 december 2011)

Deze inspanningsverbintenis kan derhalve niet tegen de verwerende partij worden gebruikt, des te meer nu uit het administratief dossier en de bestreden beslissing zeer duidelijk blijkt dat verzoeker de Belgische overheden heeft misleid over zijn identiteit en vervolgens geen gehoor heeft gegeven aan herhaaldelijke bevelen. Verzoeker is dus zelf verantwoordelijk voor zijn illegaal verblijf in België. Dat zijn gedwongen verwijdering een zekere belasting vormt voor het milieu wordt niet betwist, maar in deze ligt enkel het gedrag van verzoeker aan de grondslag van de milieuvervuilende effecten van zijn gedwongen verwijdering. Indien verzoeker oprecht bezorgd is om zijn ecologische voetafdruk, dan staat de mogelijkheid open om vrijwillig gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en daarbij te kiezen voor de minst milieubelastende reisweg. Een schending van artikel 7bis van de vreemdelingenwet blijkt op eerst zicht niet.

3.3.2.5. Waar ter zitting de raadvrouw van verzoeker wijst op de ‘administratieve rompslomp’, het ‘gemeenschapsgeld’ dat in casu wordt aangewend, benadrukt de Raad dat al deze argumenten ten

spijt, de loutere omstandigheid dat verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd in België, niet automatisch tot een gerechtvaardigde verwachting kan leiden op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omeregje v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk. par. 77).

In zoverre verzoeker betoogt dat zijn aanwezigheid noodzakelijk is voor de verzorging van de ziekte van zijn tante, moet worden vastgesteld dat deze bewering geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier noch in het medische stuk dat verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift. In verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 2 oktober 2013 werd geen enkele melding gemaakt van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn tante. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat het voorgehouden gezinsleven ooit ter kennis werd gebracht van de gemachtigde. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker als mantelverzorger van zijn tante optreedt. Een gezinsrelatie die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM of een functie als mantelzorger kan evenmin worden afgeleid uit het medisch stuk dat verzoeker heden voorlegt. Het loutere gegeven dat verzoeker staat ingeschreven op hetzelfde adres als zijn tante volstaat niet om het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aan te tonen. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen neven en tantes, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, Par. 33; EHRM 13 februari 2001 nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk. par. 34). Verzoeker toont zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aan

Een schending van artikel 8 EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont verzoeker aan dat de gemachtigde het bestreden bevel niet zorgvuldig heeft voorbereid of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet. Tenslotte wordt niet aangetoond dat artikel 7 van de vreemdelingenwet in deze werd miskend”.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan ten slotte worden vastgesteld ‘[...] wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen; dat met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is; dat alzo wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, niet is het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel is dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is;’ (R.v.St., nr. 82.301 van 20.09.1999). Er dient vastgesteld te worden dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen. Verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De middelen zijn onontvankelijk, minstens ongegrond.”

2.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 3 en 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, die hem werden betekend op 20 december 2012 en op 28 augustus 2013. Bij het vaststellen van de termijn van drie jaar werd tevens overwogen dat de verzoeker “*verklaart een tante te hebben in België*” en dat “*(w)at de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven*” en dat “*(d)e verplichting om terug te keren naar het land van herkomst (...) geen breuk (betekent) van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt*”. Tevens wordt gewezen op de wettelijke mogelijkheid om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen. Hieruit blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing zijn toegespitst op de concrete situatie van de verzoeker. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat “*een stijlformule (wordt) gebruikt als motivering*”. Bovendien wordt erop gewezen dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 74/11 en 74/12, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.1.3.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het

bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

In casu wijst de verzoeker op zijn relatie met zijn tante, die getroffen is door een aandoening en daarvoor zijn hulp nodig heeft.

Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoeker en zijn tante dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Te dezen moet worden vastgesteld dat de bewering van de verzoeker dat zijn aanwezigheid noodzakelijk is voor de verzorging van zijn zieke tante geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier noch in het medische stuk dat de verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3). In de aanvraag van de verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 2 oktober 2013 werd geen enkele melding gemaakt van een gezins- of familieleven tussen de verzoeker en zijn tante. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat het voorgehouden gezinsleven ooit ter kennis werd gebracht van de gemachtigde. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker als mantelverzorger van zijn tante optreedt. Een gezinsrelatie die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM of een functie als mantelzorger kan evenmin worden afgeleid uit het medisch stuk dat de verzoeker heden voorlegt. In dit stuk worden immers enkel de medische problematiek van de tante van de verzoeker, de voor haar voorgeschreven medicatie en de diagnose vermeld. Ook het loutere gegeven dat de verzoeker staat ingeschreven op hetzelfde adres als zijn tante volstaat niet om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen neven en tantes, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). De verzoeker toont zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid *in casu* niet aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.3.3.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Hieruit volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*". Voorts volgt uit het eerste lid van de eerste paragraaf van voornoemde bepaling dat de duur van

het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

De verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nagelaten heeft om de relatie die hij met zijn tante heeft te onderzoeken. In de bestreden beslissing wordt evenwel gesteld dat de verzoeker *“verklaart een tante te hebben in België”*. Nu de verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 2 oktober 2013 geen enkele melding heeft gemaakt van een gezinsleven tussen hemzelf en zijn tante en ook uit het administratief verslag vreemdelingencontrole, dat op 25 september 2014 werd opgesteld, niet blijkt dat hij meer heeft gesteld dan dat hij in België een tante heeft, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen verder onderzoek heeft gevoerd naar de relatie tussen de verzoeker en zijn tante. In zoverre de verzoeker betoogt dat zijn aanwezigheid noodzakelijk is voor de verzorging van de ziekte van zijn tante, weze het herhaald dat deze bewering geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier noch in het medische stuk dat de verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift. De verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.1.3.3.3. Artikel 74/12, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.”

De verzoeker meent dat nu hij geen garantie heeft dat zijn aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod zal worden ingewilligd, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan motiveren dat *“de verwijdering niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven”*. *Supra*, onder punt 2.1.3.3.1., werd evenwel reeds vastgesteld dat de verzoeker geen beschermenswaardig familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft aangetoond.

Bovendien brengt de bestreden beslissing geenszins met zich dat de verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om overeenkomstig het door hem geschonden geachte artikel 74/12, § 2, van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in te dienen. In tegendeel, in de bestreden beslissing wordt net gemotiveerd dat het de verzoeker *“vrij (staat) om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake”*. De omstandigheid dat er geen garantie bestaat dat een dergelijke aanvraag zal worden ingewilligd, maakt geen schending uit van artikel 74/12, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover de verzoeker nog laat gelden dat *“artikel 74/12 geen termijn (bepaalt) binnen dewelke verwerende partij een beslissing dient te maken”*, komt zijn kritiek neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

Een schending van artikel 74/12, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat

oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een inreisverbod voor een duur van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.1.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7 bis, 159 en 191 van de Grondwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het inreisverbod vindt zijn oorsprong in de Europese wetgeving. Verzoeker verwijst naar de richtlijn 2008/115/EG die aan de basis ligt van het inreisverbod.

In de parlementaire voorbereidingen om de vreemdelingenwet aan te passen aan richtlijn 2008/115/EG staat: De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat, dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23). De motivering in de beslissing inreisverbod kan moeilijk gezien worden als een individueel onderzoek.

Verzoeker is het hiermee niet eens. Verwerende partij heeft immers de plicht om de grondwet na te leven. Verzoeker verwijst naar artikel 7 bis Belgische Grondwet. Aldaar staat: (...)

Artikel 7 bis grondwet legt aldus aan de dienst vreemdelingenzaken de plicht op om rekening te houden met de milieugebonden aspecten in hun beslissing.

Verwerende partij stelt aldus in haar motivering van haar beslissing dat verzoeker een reis dient te ondernemen van bijna 8.000 kilometer. Een dergelijke vliegtuigreis of via een ander transportmiddel heeft een enorme invloed op de gezondheid van het milieu. De vliegtuigen en voertuigen zijn immers verantwoordelijk voor meer dan helft van de schadelijke stoffen in het milieu.

Bovendien motiveert de dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing impliciet dat verzoeker in haar ambassade de aanvraag kan richten tot opheffing van het inreisverbod. Zodoende impliceert dit slechts een administratieve formaliteit. Het kan dan ook niet zijn dat verzoeker een reis dient te ondernemen van een kleine 8.000 kilometer om enkel en alleen een formaliteit te doen.

Verwerende partij heeft aldus haar beslissing geen rekening genomen met de milieugebonden.

Hierbij wenst verzoeker dan nog te verwijzen naar artikel 159 Belgische grondwet. Dat artikel stelt: (...).

Verzoeker heeft aangetoond dat de dienst vreemdelingenzaken zich niks aantrekt van de milieugebonden aspecten die haar beslissing inhoudt. Derhalve werd artikel 7 bis Belgische Grondwet niet nageleefd. Uit artikel 159 Belgische Grondwet dient een besluit buitenwerking te worden gezet indien het in strijd is met de Grondwet.

Verzoeker stelt aldus vast dat verwerende partij helemaal geen afweging maakt van de milieugebonden aspecten die haar beslissing tot gevolg kan hebben. Verwerende partij heeft immers wel de taak om haar beslissingen ook af te wegen en dus de motiveren in het licht van de milieugebonden aspecten.

Verwerende partij laat na om daaromtrent te motiveren.

Derhalve dient de beslissing tot inreisverbod aldus te worden vernietigd.

Het middel is derhalve gegrond.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“(…)”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“(…)”

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid.

De verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Wat betreft de kritieken die verzoekende partij uit op de schending van het privé- en gezinsleven, alsook wat betreft de schending van artikel 7bis van de Belgische Grondwet, kan er verwezen worden naar het arrest van de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid van 130.730 van 01.10.2014:

“De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996 Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12. M.E. v. Zweden. par. 100). Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

3.3.2.4. Artikel 7bis van de Grondwet is een inspanningsverbintenis die werd aangegaan met het oog op duurzame ontwikkeling. Dit artikel bevat enkel beleidsdoelstellingen waaruit geen subjectief recht kan worden geput dat in het onderhavige beroep kan worden aangewend. (RvS nr. 216.933 van 19 december 2011)

Deze inspanningsverbintenis kan derhalve niet tegen de verwerende partij worden gebruikt, des te meer nu uit het administratief dossier en de bestreden beslissing zeer duidelijk blijkt dat verzoeker de Belgische overheden heeft misleid over zijn identiteit en vervolgens geen gehoor heeft gegeven aan herhaaldelijke bevelen. Verzoeker is dus zelf verantwoordelijk voor zijn illegaal verblijf in België. Dat zijn gedwongen verwijdering een zekere belasting vormt voor het milieu wordt niet betwist, maar in deze ligt enkel het gedrag van verzoeker aan de grondslag van de milieuvervuilende effecten van zijn gedwongen verwijdering. Indien verzoeker oprecht bezorgd is om zijn ecologische voetafdruk, dan staat de mogelijkheid open om vrijwillig gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en daarbij te kiezen voor de minst milieubelastende reisweg. Een schending van artikel 7bis van de vreemdelingenwet blijkt op eerst zicht niet.

3.3.2.5. Waar ter zitting de raadvrouw van verzoeker wijst op de ‘administratieve rompslomp’, het ‘gemeenschapsgeld’ dat in casu wordt aangewend, benadrukt de Raad dat al deze argumenten ten spijt, de loutere omstandigheid dat verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd in België, niet automatisch tot een gerechtvaardigde verwachting kan leiden op een

toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omeregje v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk. par. 77).

In zoverre verzoeker betoogt dat zijn aanwezigheid noodzakelijk is voor de verzorging van de ziekte van zijn tante, moet worden vastgesteld dat deze bewering geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier noch in het medische stuk dat verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift. In verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 2 oktober 2013 werd geen enkele melding gemaakt van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn tante. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat het voorgehouden gezinsleven ooit ter kennis werd gebracht van de gemachtigde. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker als mantelverzorger van zijn tante optreedt. Een gezinsrelatie die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM of een functie als mantelzorger kan evenmin worden afgeleid uit het medisch stuk dat verzoeker heden voorlegt. Het loutere gegeven dat verzoeker staat ingeschreven op hetzelfde adres als zijn tante volstaat niet om het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aan te tonen. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen neven en tantes, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, Par. 33; EHRM 13 februari 2001 nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk. par. 34). Verzoeker toont zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aan

Een schending van artikel 8 EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont verzoeker aan dat de gemachtigde het bestreden bevel niet zorgvuldig heeft voorbereid of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet. Tenslotte wordt niet aangetoond dat artikel 7 van de vreemdelingenwet in deze werd miskend”.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan ten slotte worden vastgesteld ‘[...] wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen; dat met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is; dat alzo wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, niet is het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel is dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is;’ (R.v.St., nr. 82.301 van 20.09.1999). Er dient vastgesteld te worden dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen. Verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De middelen zijn onontvankelijk, minstens ongegrond.”

2.2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 191 van de Grondwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3.2. Waar de verzoeker opnieuw de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt verwezen naar wat hoger, supra punt 2.1.3.2., reeds werd uiteengezet.

Voorts wordt er op gewezen dat in artikel 7bis van de Grondwet geen verplichting tot formele motivering kan worden gelezen, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet ernstig kan worden verweten in de bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd omtrent de milieugebonden aspecten die deze beslissing meebrengt. Overigens zou een verplichting tot een exhaustieve motivering omtrent de impact van een bestuurlijke beslissing op het milieu, gelet op het extra papierwerk dat dit zou teweegbrengen, het milieu ook niet meteen ten goede komen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.2.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7bis en 159 van de Grondwet.

2.2.3.3.1. Artikel 7bis van de Grondwet luidt als volgt:

“Bij de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden streven de federale Staat, de gemeenschappen en de gewesten de doelstellingen na van een duurzame ontwikkeling in haar sociale, economische en milieugebonden aspecten, rekening houdend met de solidariteit tussen de generaties.”

Artikel 7bis van de Grondwet bevat een inspanningsverbintenis die werd aangegaan met het oog op duurzame ontwikkeling. Dit artikel bevat enkel beleidsdoelstellingen waaruit geen subjectief recht kan worden geput dat in het onderhavige beroep kan worden aangewend (cf. RvS 19 december 2011, nr. 216.933). Deze inspanningsverbintenis kan derhalve niet tegen de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris worden gebruikt, des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier en de motieven van de bestreden beslissing zeer duidelijk blijkt dat de verzoeker geen gehoor heeft gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Indien de verzoeker oprecht bezorgd zou zijn om zijn ecologische voetafdruk, dan had hij ervoor kunnen opteren om vrijwillig gevolg te geven aan deze eerdere bevelen en daarbij kunnen kiezen voor de minst milieubelastende manier van reizen. De verzoeker is zelf verantwoordelijk voor zijn illegaal verblijf in België. Dat zijn verwijdering, die logischerwijze gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, een zekere belasting vormt voor het milieu wordt niet betwist, maar in deze ligt enkel het eigen gedrag van de verzoeker aan de grondslag van de milieuvervuilende effecten van de thans bestreden beslissing.

Overigens blijkt uit de stukken van het dossier dat de verzoeker op 4 november 2014 onder escorte is vertrokken naar Kinshasa, zodat de verzoeker geen actueel belang meer kan laten gelden bij het aanvoeren van deze grief.

Een schending van artikel 7bis van de Grondwet kan niet worden aangenomen.

2.2.3.3.2. Overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet kunnen de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.

De verzoeker laat na *in concreto* aan te duiden welke “algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen” *in casu* niet toegepast kunnen worden omdat zij niet zouden overeen stemmen met de wetten. De thans bestreden beslissing vormt in ieder geval niet een dergelijk besluit of verordening.

Een schending van artikel 159 van de Grondwet kan niet worden aangenomen.

2.2.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7bis en 159 van de Grondwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.3.4. Het tweede middel, is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN